

DEMI-SEC

Levethetetlen szárazság,
nyakkendőbe fulladt lélegzetvétel:
tüdőmet eltölti a rám záródó tér fülledtsége.
Jó lenne támaszkodni, székre, falhoz,
csak ne a saját lábamon kelljen megállnom.
Nem mintha fáradt lennék,
(mibe fáradnék bele a délelőtti napsütötte tisztásain)
bőröm alatt ott lappang a nyüzsgés,
de öltönyömből még ki-kicsüngenek
az elvesztett fonalak.

Este elértünk a civilizáció határáig,
ahol a kinyíló éjszakába
még becsempésztünk egy falatka napfelkeltét
és fejünk felett egy fekvőnyolcast
írt le egy szédült denevér.
Reggel pedig tiszta, fehér ruhába bújt
a kevésbé tiszta, önlángján égetett test.

Gyónás helyett, az utolsó vasárnapok egyikén,
íme, még megmosom arcomat a beszüremelő fényben
és elbúcsúzok.

REGRESSZIÓ

*Akkor szerencsére cipőt vettem fel
és nem könnyű, nyitott szandált.
A folyosón még elkísért a kávéfőzés gondolata,
tudván, hogy friss könnyedségem
a napszakkal együtt múlandó,
de a lépcsők,
amint megkezdett mozdulatom lépéssé fogant,
feltartóztathatatlanul egyre távolabbra húztak,
fokról fokra, szintről szintre.
A reggel az egész éjszaka
szűnni nem akaró eső elől
a diákotthon falai közé bújt
és ott kezdett el szárba szökni:
fejünk fölé emelte halogén-korongját.
Én pedig ugyanezt negatívban,
levélről levélre és aztán ki a kapun,
vissza az álom és ébrenlét közt húzódó,
tajtékzó, megáradt holtsávba.*

Tudattalan emlékkép, ismétlődő álom.
Vizes hajjal ébredek, mintha kint jártam volna
vagy legbelül.